

La veritable història d'«El cant de la senyera»

La seva interpretació popular va desencadenar els 'Fets del Palau' l'any 1960

Adaptació d'una il·lustració de Clara Aledo

Al llarg dels segles, els catalans hem configurat un paisatge sonor que ens fa reconeixibles davant el món. La majoria són cançons que han nascut als Països Catalans, i moltes han tingut una trajectòria internacional -curta o llarga- o han estat veritables peces intergeneracionals. També hi ha peces compartides amb altres països propers (per exemple 'En Joan petit?'), que ajuden a dibuixar un imaginari polièdric de la Mediterrània format amb aspectes identitaris compartits amb altres cultures germanes.

El desembre de 2014, vam publicar un número especial (el 231) amb 100 cançons que tenen associades 100 històries per descobrir que algunes de les melodies que considerem nostres també han tingut un recorregut internacional i que han aconseguit emocionar Albert Einstein i **Igor Stravinski**, han fet emmudir dos presidents dels Estats Units o han cridat a la lluita en contra dels totalitarismes arreu del món. Al llarg d'aquest mes d'agost, anirem recuperant la veritable història d'algunes de les cançons del recopilatori, des de temes tradicionals a *hits* de la Nova Cançó, passant per peces emblemàtiques d'**Antònia Font** o **Els Catarres**. Avui descobrim què hi ha darrere de 'El cant de la Senyera'.

'El cant de la senyera?' és un poema de Joan Maragall inclòs al seu llibre *Visions i cants* (1900), que ja abans de la seva publicació va ser musicat per **Lluís Millet** com a himne de l'**Orfeó Català**. L'estrena es va fer l'11 d'octubre de 1896 a Montserrat durant una cerimònia de benedicció de la

senyera de l'entitat per part del bisbe de Vic Josep Morgades. Des d'aquell moment, 'El cant de la senyera' es va utilitzar per començar tots els concerts de l'**Orfeó Català**, mentre que 'Els segadors' era la peça que els tancava. Al cap de poc temps ja era considerat un dels himnes no oficials de Catalunya, especialment durant les dictadures de Primo de Rivera i de Francisco Franco, que fins i tot el van arribar a prohibir.

En el cas de la dictadura franquista, 'El cant de la senyera' va estar censurat fins a l'any 1960. Aquell any, l'himne va viure un dels episodis més importants de la lluita antifranquista. Era el 19 de maig de 1960 i l'episodi és conegut com 'els Fets del Palau'. Aquell dia el Palau de la Música Catalana va acollir un homenatge al poeta Joan Maragall amb motiu del centenari del seu naixement. Arran de la presència de ministres de Franco, el governador civil de Barcelona Felipe Acedo va excloure del programa la interpretació de la cançó, que ja havia estat anunciada i fins i tot estava impresa al programa.

No obstant això, una part dels assistents van decidir fer cas omís a la prohibició i van aprofitar el moment per llançar diverses octavetes amb un text anomenat *Us presentem el general Franco*, que havia escrit un jove Jordi Pujol. La nit es va saldar amb una vintena de detinguts, entre ells el mateix Pujol, però va resultar un esclatant èxit propagandístic.

El 27 de març de 1993 el Parlament de Catalunya va oficialitzar 'Els segadors' com a himne de Catalunya. No obstant això, algunes veus reivindiquen que la banda sonora nacional sigui 'El cant de la senyera' tant per motius musicals (a diferència de l'actual, està compost en to major, el propi dels himnes) com per la lletra, menys bel·licosa i més amable que la d' 'Els segadors'.